

МАКСИМИЛИАН ВОЛОШИН ЧИРАК

Превод от руски: Петър Велчев, 2008

chitanka.info

ЧИРАК^[0]

... И казано ми беше:
не странстващ песенен поет,
който просторни, щедри думи вплита
във вихъра на трогващи душата струни —
о, не, чирак ще бъдеш ти
на святия словесен занаят.
Ще си ковач на думи упорити,
ще изявяваш техния
скрит вкус и дъх, и цвят, и мярка,
ще бъдеш ти и наковалня, и огнище,
и ще сечеш монети, ще шлифоваш камъни.
Стихът създаден е от безизходност,
сгъстеност, неизбежност
и съсредоточеност...
А между стих и проза няма разлика:
онази фраза,
в която всички думи
са съчетани, обработени и сплавени
от ум, пила, поялник и търпение,
превърщат се в лирична строфа —
дали ще бъде страница от Тацит^[1],
или пък в бронз отлян текст на закон —
и в занаята, и в духа ни,
то се постига по един и същи начин:
самоограничение!
И ти, света за да почувстваш,
ще трябва да се отречеш
от радостите на живота.

От чувствата ще трябва да се отречеш,
за да укрепи волята.
От волята ще трябва да се отречеш,
за да пречистиш своето съзнание.
Когато и съзнанието съумееш
да угасиш — тогава
от дълбините на едно безмълвие
ще се роди най-сетне Словото,
съдържащо и сетива, и ум, и воля,
и всички трепети и багри на живота.
Но знай, че с всяко ново
осъществяване
ти умъртвяваш късче от живота си —
изкуството живее от кръвта
на жертвите, които си принесъл.
Ще бъдеш Странник
по тайнствените кръстопътища
на Средна Азия
и по моретата на Запада,
за да си обгориш и закалиш духа
в огнища на познание,
за да изпиташ и синовност, и сирачество,
и безсловесност на пустини прокълнати.
Душата ти, като страдална влага,
и през мъчения,
и през кръщения ще мине,
и през подвижните измами
на образи небесни, отразени
в огледалата на реките земни.
И твоето съзнание ще броди
в гори от противоречиви чувства,
всред черни пламъци, пожарища световни.
И твойт неспокоен ум ще опознае
притеглянето на планетите могъщи
и на съзвездията пътеводни...
Така ще се освободиш от робството
на мъничкото, на безпаметното „аз“,

ще видиш ти, че всичките явления
са само знаци, чрез които
си спомняш за самия себе си —
и тъй, влакно подир влакно,
съединяваш тъканта
на своята душа, от времето разкъсана.

Когато разбереш най-сетне,
че ти не си син на Земята,
а пътник във вселенските пространства,
че Слънцето и всичките Съзвездия
възниквали са и са мрели вътре в тебе,
че — и в предметите, и в тварите — тъгува
божественото Слово,
което битие им е придало,
че ти освободител си
на имена божествени,
а си дошъл да назовеш
и духовете — пленници на веществото,
когато разбереш, че е роден човекът,
за да извае от света
на Разум и Необходимост —
вселената на Любовта и Свободата —
едва тогава
ще станеш Майстор.

1917

[0] В своята автобиография Волошин нарича това стихотворение „Моят поетичен символ на вярата“. В писмо до А. Петрова от 17 юли 1917 г. поетът казва, че то е „написано по същата рецепта, която е в него изложена“. А според литературоведа Игор Куприянов: „Аскетизмът на поетическата форма съответства на логическата стройност на авторовата художествена мисъл“. (И. Т. Куприянов. Судьба поэта (Личность и поэзия Максимилиана Волошина). Киев, 1978, с.221.) ↑

[1] *Публий Корнелий Тацит* — древноримски историк. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.